

Ilie - Numărul doisprezece

Orice vale va fi înălțată

Jeff Pippenger

2023-10-17

Îl abordăm în continuare pe Ilie ca pe un simbol profetic. Ilie i-a vestit lui Ahab că nu va cădea ploaie decât la cuvântul său timp de trei ani.

Și Ilie Tișbitul, care era dintre locuitorii Galaadului, i-a zis lui Ahab: Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că nu va fi nici rouă, nici ploaie în anii aceștia decât după cuvântul meu. 1 Împărați 17:1.

Hristos ne face cunoscut în Evanghelia după Luca că cei trei ani au fost, de fapt, trei ani și jumătate.

Și a zis: Adevărat vă spun: niciun profet nu este primit în patria sa. Dar vă spun în adevăr, multe văduve erau în Israel în zilele lui Ilie, când cerul a fost închis trei ani și șase luni, când a fost o mare foamete în toată țara; însă la niciuna dintre ele nu a fost trimis Ilie, ci numai la Sarepta, o cetate a Sidonului, la o femeie văduvă. Luca 4:24-26.

Cei trei ani și jumătate au avut loc în vremea lui Ahab și a Izabelei, identificând astfel cei trei ani și jumătate profetici din 538 până în 1798, când papalitatea, reprezentată drept Izabela în biserica din Tiatira, a stăpânit în timpul Evului Întunecat.

Totuși am câteva lucruri împotriva ta, pentru că o îngădui pe femeia aceea, Izabela, care se numește pe sine profetesă, să învețe și să amăgească pe slujitorii Mei să se dedea la desfrânare și să mănânce lucruri jertfite idolilor. Și i-am dat vreme să se pocăiască de desfrânarea ei; dar nu s-a pocăit. Iată, o voi arunca într-un pat, iar pe cei ce preacurvesc cu ea îi voi arunca în mare strâmtorare, dacă nu se pocăiesc de faptele lor. Și pe copiii ei îi voi ucide cu moartea; și toate bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel ce cercetează răunchii și inimile; și voi da fiecăruia dintre voi după faptele sale. Apocalipsa 2:20-23.

„Vremea de pocăință” a Izabelei a fost de trei ani și jumătate în zilele lui Ilie și de trei ani și jumătate profetici, din 538 până în 1798, în Evul Întunecat al persecuției papale. Pedepsea Izabelei și a regilor Europei care au săvârșit desfrâu cu ea a constat în aruncarea lor într-un pat al necazului și în moartea copiilor ei. Au existat suflete credincioase în timpul Evului Întunecat, care fuseseră de asemenea aruncate într-un pat al necazului, dar aveau să trăiască. Odată aruncați în patul necazului, deznodământul — viață pentru cei credincioși sau moarte pentru cei necredincioși — se întemeia pe „faptele” lor. Patul de necaz al celor credincioși a rodit răbdare și viață. Patul lor de necaz avea să înceteze spre sfârșitul celor trei ani și jumătate, chiar înainte ca Ilie să plece din Sarepta pentru a-i porunci lui Ahab să cheme tot Israelul pe Muntele Carmel.

"Persecuția bisericii nu a continuat pe întreaga perioadă de 1260 de ani. Dumnezeu, în îndurarea Sa față de poporul Său, a scurtat timpul încercării lor de foc. Prevestind 'marea

strămtorare' care avea să se abată asupra bisericii, Mântuitorul a spus: 'Dacă zilele acelea nu ar fi fost scurtate, n-ar scăpa nicio ființă; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.' Matei 24:22. Prin influența Reformei s-a pus capăt persecuției înainte de 1798." The Great Controversy, 266, 267.

Judecata „patului de necaz” asupra papalității ar „ucide cu moartea pe copiii ei”, dar judecata „patului de necaz” conținea o făgăduință de viață pentru aceia ale căror fapte le dovedeau credințioșii, așa cum o arată moartea fiului văduvei din Sarepta.

După aceste lucruri, s-a întâmplat ca fiul femeii, stăpâna casei, să se îmbolnăvească; iar boala lui a fost atât de grea, încât nu a mai rămas suflare în el. Și ea i-a zis lui Ilie: Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi aduci păcatul în amintire și să-mi ucizi fiul? Iar el i-a zis: Dă-mi fiul tău. Și l-a luat din sânul ei, l-a dus în odaia de sus, unde locuia, și l-a așezat pe patul său. Și a strigat către Domnul și a zis: Doamne, Dumnezeul meu, oare ai adus și asupra văduvei la care locuiesc ca străin nenorocire, prin uciderea fiului ei? Și s-a întins de trei ori peste copil și a strigat către Domnul, zicând: Doamne, Dumnezeul meu, te rog, să se întoarcă sufletul acestui copil în el iarăși. Și Domnul a auzit glasul lui Ilie; și sufletul copilului s-a întors în el iarăși, și el a prins viață. Și Ilie a luat copilul, l-a coborât din odaia de sus în casă și l-a dat mamei lui; iar Ilie a zis: Vezi, fiul tău trăiește. Iar femeia i-a zis lui Ilie: Acum, prin aceasta, știu că ești un om al lui Dumnezeu și că cuvântul Domnului în gura ta este adevăr. 1 Împărați 17:17-24.

Văduva a recunoscut că Ilie era „un om al lui Dumnezeu”, căci „cuvântul Domnului” care i-a readus copilul la viață era cuvântul „adevăr”. Procesul în trei etape prin care Ilie s-a întins peste fiul văduvei a fost înțeles de văduvă drept „cuvântul” din gura lui Ilie, „adevăr”. Cuvântul ebraic „emeth” este tradus în pasaj drept „adevăr” și reprezintă puterea creatoare a lui Alfa și Omega. Este cuvântul ebraic alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic și reprezintă Puterea care poate readuce pe morți la viață.

Atât credințioșii, cât și necredințioșii, în „spațiul” timpului de probă reprezentat de cei trei ani și jumătate, au primit judecata unui „pat al necazului”. Moartea a fost urmarea pentru fiii clasei care au urmat desfrânata care a săvârșit curvie și a învățat învățăturile păgânismului. Viața a fost dată celeilalte clase care a urmat îndrumările lui Ilie și a crezut Cuvântul „adevărului”.

Văduva se supusese poruncii lui Ilie de a-i aduce apă și de a-i da pâine, iar ascultarea ei de cuvântul profetului îi reprezintă pe cei credințioși în Evul Întunecat al Tiatirei. (Este demn de remarcat că, atunci când Ilie îi poruncește văduvei să-l hrănească mai întâi pe el, iar apoi pe fiul ei și pe ea însăși, ceea ce este reprezentat este că Ilie este cel dintâi care primește hrana. El este cel dintâi care primește mesajul, iar după aceea biserica.) Suntem informați că faptele celor credințioși au fost mai mari la sfârșit decât la început.

Și către îngerul Bisericii din Tiatira scrie: Așa zice Fiul lui Dumnezeu, Cel ce are ochii Săi asemenea unei flăcări de foc, iar picioarele Lui asemenea aramei lustruite: Știu faptele tale și dragostea și slujirea și credința și răbdarea ta și faptele tale; iar cele de pe urmă sunt mai multe decât cele dintâi. Apocalipsa 2:18, 19.

Credincioșii au arătat „fapte” bune în „timpul” care i-a fost dat papalității pentru pocăință, dar faptele lor cele de pe urmă au fost „mai multe decât cele dintâi”. Când „timpul” se apropia de sfârșit, Hristos a trimis steaua dimineții a Reformei, care a început lucrarea de a nu mai îngădui papalitatea, cea care a învățat Biserica să „săvârșească curvie și să mănânce lucruri jertfite idolilor”.

Iar celui ce biruie și păzește lucrările Mele până la sfârșit, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier; ca vasele olarului, vor fi zdrobite în țandări, după cum și Eu am primit de la Tatăl Meu. Și-i voi da steaua dimineții. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice bisericilor. Apocalipsa 2:26-29.

La începutul „spațiului” dat papalității pentru pocăință, Hristos avea „câteva lucruri împotriva” credincioșilor, căci o îngăduiseră pe Izabela, „care se numește pe sine profetesă, să învețe și să amăgească pe robii Mei să săvârșească curvie și să mănânce din cele jertfite idolilor.” Dar la sfârșitul „spațiului” credincioșii aveau să înceteze a mai îngădui papalității să-și continue amăgirile.

„În secolul al paisprezecelea a răsărit în Anglia ‘steaua dimineții a Reformei’. John Wycliffe a fost crainicul reformei, nu doar pentru Anglia, ci pentru întreaga creștinătate. Marele protest împotriva Romei, pe care i s-a îngăduit să-l rostească, nu avea să fie niciodată redus la tăcere. Acel protest a deschis lupta care avea să ducă la emanciparea indivizilor, a bisericilor și a națiunilor.” Marea Controversă, 80.

Hrana slujitorilor lui Dumnezeu constă în învățăturile primite sau în mesajul primit. Desfrânarea este folosirea de către Biserică a puterii statului pentru a impune învățăturile ei idolatre. În "timpul" care i-a fost dat Izabelei pentru pocăință, Biserica a fugit în pustie pentru ocrotire.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaiszeci de zile... Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și o jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un șuvoi, ca s-o ia șuvoiul. Și pământul a ajutat femeii, și pământul și-a deschis gura și a înghițit șuvoiul pe care balaurul l-a aruncat din gura sa. Apocalipsa 12:6, 14-16.

În vremea prigoanei exercitate de Izabela și Ahab, Obadia a reprezentat ocrotirea oferită de pustie în timpul stăpânirii papale.

Și Ahab a chemat pe Obadia, care era dregătorul casei lui. (Iar Obadia se temea foarte mult de Domnul: căci, atunci când Izabela i-a nimicit pe prorocii Domnului, Obadia a luat o sută de proroci, i-a ascuns, câte cincizeci, într-o peșteră și i-a hrănit cu pâine și apă.) 1 Împărați 18:3, 4.

Lucrarea lui Obadia de a ascunde proroci, câte cincizeci, în peșteri constituie simbolul locului din pustie care a fost pregătit de Dumnezeu pentru a-i hrăni pe cei credincioși, care au refuzat să se hrănească cu doctrinele papalității și care au refuzat, de asemenea, să accepte relația nelegiuită reprezentată de curvia ei cu regii Europei. Perioada în care Ilie fusese trimis la văduva din Sarepta,

pentru hrană și pentru a fi ferit de Izabela și Ahab, a fost perioada în care Biserica a fugit în pustie, iar locul pregătit pentru ea de Dumnezeu a fost reprezentat de lucrarea lui Obadia.

Locul de ascundere al lui Ilie la Sarepta, numită în ebraică «Țarefat», înseamnă purificare. Când a expirat termenul acordat Izabelei pentru pocăință, Ilie s-a dus la Obadia și l-a chemat pe Ahab să convoace tot Israelul la Carmel.

Și pe când Obadia era pe drum, iată, Ilie i-a ieșit în întâmpinare; și el l-a recunoscut, a căzut cu fața la pământ și a zis: Ești tu, domnul meu Ilie? Iar el i-a răspuns: Eu sunt; du-te, spune domnului tău: Iată, Ilie este aici. 1 Împărați 18:17, 18.

Șederea lui Ilie la văduva din Sarepta simbolizează Evul Întunecat. În relatarea despre Ilie și văduva, ea aduna două surcele, căci era pe punctul de a muri. O văduvă, în profeție, este o biserică, iar ea o reprezenta pe biserica din pustie, care era pe punctul de a muri.

Și îngerului Bisericii din Sardes scrie: Acestea zice Cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Îți cunosc faptele: ai nume că trăiești și ești mort. Veghează și întărește cele ce rămân, care sunt gata să moară; căci nu am găsit faptele tale desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. Apocalipsa 3:1, 2.

Ea „strângea două vreascuri” și se pregătea pentru moartea ei, când Ilie a întrerupt-o.

Și cuvântul Domnului a venit la el, zicând: Scoală-te, du-te la Țarepta, care ține de Sidon, și locuiește acolo; iată, am poruncit unei femei văduve de acolo să te întrețină. Și el s-a sculat și s-a dus la Țarepta. Și, când a ajuns la poarta cetății, iată, acolo era o femeie văduvă adunând vreascuri; și el a chemat-o și i-a zis: Adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau. Și, pe când se ducea s-o aducă, el a strigat după ea și a zis: Adu-mi, te rog, și o bucățică de pâine în mâna ta. Iar ea a zis: Viu este Domnul Dumnezeul tău, că n-am o turtă, ci doar un pumn de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior; și iată, adun două vreascuri, ca să mă duc și să-l gătesc pentru mine și pentru fiul meu, ca să-l mâncăm și să murim. 1 Împărați 17:8-12.

Văduva din Sarepta aduna "două surcele". Văduva îi reprezintă pe cei credincioși din vremea Izabelei. Fiul ei îi reprezintă pe aceia din istoria Tiatirei care au murit cu fângăduința de a fi înviați la întâia înviere.

Și am văzut tronuri, și au șezut pe ele, și li s-a dat dreptul de a judeca; și am văzut sufletele celor care fuseseră decapitați pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, și care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei, și nu primiseră semnul ei pe frunțile lor sau în mâinile lor; și au trăit și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Iar ceilalți morți n-au înviat până când s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte la întâia înviere: asupra acestora moartea a doua nu are putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani. Apocalipsa 20:4-6.

Văduva îi reprezintă, de asemenea, pe puținii din Sardes, care erau vrednici și cărora li s-au dat veșminte albe.

Ai câteva nume chiar și în Sardes care nu și-au pângărit veșmintele; și vor umbla cu Mine în alb, căci sunt vrednici. Cel ce biruiește va fi îmbrăcat în veșminte albe; și nu-i voi șterge

numele din cartea vieții, ci voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi. Apocalipsa 3:4, 5.

Celor din a patra biserică, cea din Tiatira, care au murit cu credincioșie, reprezentați de fiul văduvei, li s-au dat veșminte albe în pecetea a cincea.

Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră uciși pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o aveau; și strigau cu glas tare, zicând: Până când, Stăpâne, sfinte și adevărate, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-a dat un veșmânt alb; și li s-a spus să se mai odihnească încă puțină vreme, până când se va împlini și numărul împreună-slujiților lor și al fraților lor, care aveau să fie uciși ca și ei. Apocalipsa 6:9-11.

Martirilor din Evul Întunecat li s-au dat veșminte albe și li s-a spus să se odihnească în mormintele lor, până când un alt grup de martiri papali urma să fie ucis, după cum fuseseră uciși și ei. Ei fuseseră asasinați de către papalitate în decursul a trei ani și jumătate și li s-a făgăduit că, în cele din urmă, papalitatea va fi judecată, însă nu înainte ca un al doilea grup de martiri papali să fie asasinați, în timpul crizei legii duminicale care avea să vină în curând. Sora White leagă cererea martirilor pentru judecată asupra papalității de două pasaje din cartea Apocalipsei.

"Când a fost deschisă pecetea a cincea, Ioan Revelatorul, în viziune, a văzut sub altar mulțimea celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. După aceasta au urmat scenele descrise în capitolul al optsprezecelea al Apocalipsei, când cei credincioși și adevărați sunt chemați să iasă din Babilon. [Apocalipsa 18:1-5, citat.]"
Manuscript Releases, volumul 20, 14.

Versetele unu până la cinci din Apocalipsa, capitolul optsprezece, reprezintă cele două glasuri ale versetelor unu și patru. Al doilea glas este chemarea de a ieși din Babilon și marchează începutul persecuției prin legea duminicală, când puternica mișcare a celui de-al treilea înger cheamă afară din Babilon cealaltă turmă a lui Dumnezeu. Ea plasează, de asemenea, pasajul din a cincea pecete la deschiderea celei de-a șaptea pecete.

[Apocalipsa 6:9-11 citat]. Aici i-au fost prezentate lui Ioan scene care nu constituiau realitatea de atunci, ci ceea ce urma să aibă loc într-o perioadă viitoare.

„Apocalipsa 8:1-4 citat.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

În Apocalipsa, capitolul opt, versetele de la unul la patru, pecetea a șaptea este deschisă.

Și când a deschis a șaptea pecete, s-a făcut tăcere în cer ca de o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și un alt înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca să o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur care se afla înaintea tronului. Și fumul tămâiei, odată cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Apocalipsa 8:1-4.

Rugăciunile martirilor Evului Întunecat, care, sub a cincea pecete, cer ca Dumnezeu să aducă judecată asupra desfrânatei care curvește cu împărații pământului, se înalță "înaintea lui Dumnezeu" când se deschide a șaptea pecete. Inspirația corelează deschiderea celei de-a șaptea pecetei cu al doilea glas din Apocalipsa optsprezece, căci la al doilea glas Dumnezeu Își aduce aminte de fărâdelegile ei și atunci îi dublează judecata: o dată pentru martirii Evului Întunecat și o dată pentru baia de sânge a crizei legii duminicale.

Și am auzit din cer un alt glas, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și ca să nu fiți loviți cu urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i precum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i îndoit, după faptele ei: în potirul pe care l-a umplut, umpleți-i îndoit. Apocalipsa 18:4-6.

Puținii din Sardes care nu și-au întinat hainele îi reprezintă pe cei care provin din istoria Tiatirei, care s-a încheiat în 1798. Aceștia sunt reprezentați de văduva din Sarepta, o văduvă care se ducea la nuntă în 1844.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Văduva își pregătea ultima masă înainte de moarte, când Ilie i-a poruncit să-l servească. Ea îi ilustrează pe puținii credincioși din Tiatira, trecând către puținii credincioși din Sardes care adunau "două bețe" pentru un "foc".

Cele „două bucăți de lemn” reprezintă ambele case ale vechiului Israel, care au fost călcate în picioare de păgânism și apoi de papalism, dar urmau să fie adunate laolaltă și împreunate ca „o singură bucată de lemn”, în istoria dintre 1798 și 1844.

Cuvântul Domnului a venit iarăși la mine, zicând: Iar tu, fiul omului, ia-ți un toiag și scrie pe el: Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel, tovarășii lui; apoi ia un alt toiag și scrie pe el: Pentru Iosif, toiagul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui; și alătură-le unul de altul într-un singur toiag, și vor fi una în mâna ta. Iar când fiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea?, să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua toiagul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și-i voi pune împreună cu el, cu toiagul lui Iuda, și voi face din ele un singur toiag, și vor fi una în mâna Mea. Iar toiagele pe care ai scris vor fi în mâna ta înaintea ochilor lor. Și să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, îi voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi aduna din toate părțile și-i voi aduce în țara lor; și îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel, și un singur împărat va fi împărat peste toți; și nu vor mai fi două neamuri și nu vor mai fi împărțiți în două împărății niciodată. Nici nu se vor mai spurca cu idoli lor, cu urâciunile lor, nici cu vreuna din fărâdelegile lor, ci îi voi mântui din toate locurile lor de locuire în care au păcătuit și-i voi curăți; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Și David, robul Meu, va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor; și vor umbla în hotărârile Mele, vor păzi rânduielile Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o

robului Meu Iacov, în care au locuit părinții voștri; vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor, pe vecie, iar robul Meu David va fi cârmuitorul lor în veci. Voi încheia de asemenea cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi așeza și-i voi înmulți și voi așeza Locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Și Cortul Meu va fi cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfințesc pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:15-28.

Când Ilie părăsește Sarepta pentru a-l chema pe Ahab și pe tot Israelul la Muntele Carmel, biserica văduvă care a fugit în pustie strângea două bețe pentru focul care o curățește pe văduvă în vederea nunții din 22 octombrie 1844. Adunarea celor două bețe este adunarea mișcării millerite, care se împlinește în ultimul interval de șaiszeci și cinci de ani identificat în Isaia șapte. Regatul de nord a suferit blestemul lui Moise din 723 î.Hr. până în 1798, iar regatul de sud a suferit același blestem din 677 î.Hr. până în 1844. În 1844, descendenții spirituali ai acelor două națiuni literale au fost adunați împreună ca un singur băț sau o singură națiune.

Cel puțin, Ezechiel definește cele două toiege drept două națiuni care devin o singură națiune.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Dacă nu vom crede profeția referitoare la cei șaiszeci și cinci de ani, nu vom fi întemeiați.

Vom continua să prezentăm simbolismul lui Ilie în articolul următor.